

Biblická čtení:

Kazatel 1, 2.12-14; 2,18-23: Pomíjivost, samá pomíjivost, řekl Kazatel, pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí. Já, Kazatel, jsem byl králem nad Izraelem v Jeruzalémě. Předsevzal jsem si, že moudře propátrám a prozkoumám vše, co se pod nebem děje. Úmornou lopotu uložil Bůh lidským synům, a tak se lopotí. Viděl jsem všechno, co se pod sluncem děje, a hle, to vše je pomíjivost a honba za větrem. Pojal jsem v nenávisť všechno své klopotné pachtění pod sluncem, neboť jeho plody zanechám člověku, který bude po mně. Kdo ví, bude-li moudrý nebo pomatený, přesto se však zmocní všeho, čeho jsem se při své moudrosti pod sluncem klopotně dopachtil. Také to je pomíjivost. Odvrátil jsem se od toho se srdcem plným zoufalství nad vším svým klopotným pachtěním pod sluncem. Některý člověk se pachtí moudře, dovedně a prospěšně, ale musí svůj podíl předat člověku, který se s tím nepachtil. Také to je pomíjivost a prašpatná věc. Vždyť co má člověk z veškerého svého pachtění, z honičky za žádostmi svého srdce, z toho, jak se pod sluncem pachtí? Všechny jeho dny jsou samá bolest a jeho lopota je plná hoře; jeho srdce mu nedá spát ani v noci. I to je pomíjivost.

List Koloským 3, 1-11: Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášně, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. Pro takové věci přichází Boží hněv. I vy jste dříve tak žili. Ale nyní odhodte to všechno: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. Neobelhávejte jeden druhého, svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus.

Lukáš 12,13-21: Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“ Ježíš mu odpověděl: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ A řekl jim: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Pak jim pověděl toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: ‚Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“

Hledáme smysl v životě?

Překlad hebrejského slova kohelet je svolavač. Ten, kdo svolává k zamyšlení nad životem a jeho smyslem. Kniha plná skepse v protikladu k Písni písní – kniha hlubokého vztahu. Oba spisy přerůstají dobové zákonické prostředí. Legalismus, který je zatočen sám do sebe.

V dnešním čtení se objevuje dumání nad koncem života a vychází z toho marnost, pomíjivost. Že tomu tak být nemusí, nacházíme výrazně v dalším našem čtení: smyslem života je hledání toho, co je nad námi, kde Kristus sedí na pravici Boží.

K tomu je zapotřebí směřovat, a ne k pozemským věcem. Náš život je postaven na vztazích, které mají napodobovat vztahy, které k lidem měl Ježíš. Vztahy oddanosti a vděčnosti k Bohu, našemu Otci a Stvořiteli, vztahy projevující se přátelstvím, láskou, odpouštěním (dáváním lidem novou možnost ve vztahu a v životě). Učit se vztahům, které se obětují pro druhé. Učit se umírat nabídkám tohoto života, umrtvovat pozemské sklony. Přijmout, že smysl života je skryt v Bohu a jinak než následováním a

napodobováním Ježíše Krista k jeho smyslu nedojdeme. Smysl života odkrýváme a snad i trochu chápeme tehdy, když přestáváme toužit po věcech, dělá nám radost pomáhat a naše vztahy k lidem pramení ze vztahu, který si prohlubujeme k Pánu Bohu. Vnímáme život jako dočasně svěřený dar, který budeme každý odevzdávat, jak říká dnešní podobenství, třeba i této noci. A do srdcí se nám nehrnou obavy, ale vlévá se do něj klid a pokoj. Každá taková chvíle je prožitkem pravého smyslu života. Budme za to upřímně vděční.

Podobenství mluví o chamtivosti, o toužení po něčem dalším.

Život je v něčem jiném, než v našich majetkových sporech. Proto se Ježíš nezabývá problémem mladíka.

Na jednání bohatého člověka není nic špatného, stejně jako není nic špatného na prosbě mladíka.

Podobenství je provokativní tím, že v něm bohatý člověk jedná rozumně, logicky. Kde je tedy problém? Problém je v tom, že dneska zemře. I nám se to kdykoli může stát.

Ukládat si poklady v nebi.

Bohatý člověk žije sám pro sebe, je to opuštěný zoufalec. Nevnímá a neví, na čem záleží. Pozor, to se může přihodit i nám. Někdy nás okolnosti, lidé i blízcí mohou zatlačit do opuštěnosti a zoufalství. (Nikdo mě nemá rád.)

V podobenství se máme najít. Boháč – to jsme my, ať už máme úrodu jakoukoli. Ono totiž nejde o bohatství, ale především o vztahy. Kde si člověk ukládá na účet, v nebi, nebo na zemi? Jak už jsem řekla, jde o vztahy mezi námi lidmi, boháč je sám. Moc se raduji z toho, když se nám v náboženské obci daří přispívat k tomu, aby lidé nebyli sami.

Písně:

2 (6) 3+3

70 (5) 3+2

31 (6) 3+3

K doznání vin: Panovníku Hospodine, ty jsi natolik dobrý, že se smíme k tobě utíkat, i když si pro naše hříchy zasluhujeme spíše trest než milost. Prosíme tě, odpusť nám vše, z čeho nás obviňuje naše svědomí, a ved' náš k nápravě!

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství bud', Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!

Žalm, 33. 20-22

Obětování: Budeme sloužit Hospodinu, svému Bohu, a jeho budeme poslouchat.

Joz 24, 24